

Chia phần Diêm gầy với mình

Xa nhau nhớ mãi mối tình trăm năm

Vương Sinh đứng lên trong bụi. Hần quyết ra tận nơi, bế Tiều Doanh lên và ghì chặt nàng vào lòng.

Bỗng một tiếng thét kinh hồn nổi lên.

Tiếng thét vang dội vào núi đá trở nên âm u và rùng rợn. Vương Sinh nhìn thẳng ra giòng suối. Đó là tiếng thét của Tiều Doanh. Trong khoảnh khắc, Vương Sinh tưởng như trời đất vừa đổ sụp. Trong giòng nước, Tiều Doanh đưa một cánh tay lên và thét một cách thảm thiết :

— Tôi chết, tôi chết, trời ơi !

III

Khu rừng bí mật

VƯƠNG SINH chạy như bay đến bờ suối. Hần vấp đá nhọn, suýt ngã. máu chảy ướt ống quần mà hắn không biết. Trong ánh trăng mờ mờ Tiều Doanh chơi vơi, tiếng kêu cứu nhỏ dần trên giòng nước chảy xiết :

— Trời ơi, cứu tôi với !

Dường như nàng niu được một rễ cây lớn nên chưa bị cuốn phăng Suối Krê nổi danh chảy mạnh nhất trong vùng. Từ đỉnh núi cao, nó lượn ngoằn ngoèo qua những phiến đá đã bị nước bào nhẵn thín, trước khi đổ như thác lũ xuống rừng cây bên dưới. Vương Sinh không hiểu tại sao Tiều Doanh lại chọn suối Krê để tắm, và tắm ban đêm, vào giờ nước xoáy. Có lẽ nàng cây tài bơi giỏi. Hồi còn ở đồng bằng nàng đã đoạt giải nhất trong cuộc thi bơi phụ nữ vượt sông Cửu Long.

Nhanh như cắt, Vương Sinh tuốt xuống suối. Giòng nước ào ào xô hẳn ngã, song hẳn đã vùng dậy, men theo bờ đá đến chỗ Tiểu Doanh. Hắn ôm nàng, bế ra khỏi suối. Nàng đã uống nhiều nước nên toàn thân mềm nhũn.

Vương Sinh đặt nàng nằm giữa, làn da trắng lộ lộ của nàng càng thêm trắng trên nền đá rêu xanh. Hai tay nàng duỗi ra, mở tóc xõa che lấp một bên trán tăng vẻ thanh tú của khuôn mặt đều đặn. Mạch máu trong người Vương Sinh căng lên. Tiểu Doanh không còn là khô tang bí mật đối với hắn nữa. Hắn vừa thấy rõ những cái hắn thêm muốn điên dại từ nhiều tháng nay.

Gió lạnh từ sau núi xoẹt tới. Giật mình, hắn sợ như Tiểu Doanh không có mảnh vải nào trên người. Hắn hoảng hốt cởi áo ngoài ra đắp cho nàng đoạn quý xuống, hà hơi vào miệng theo phương pháp hô hấp nhân tạo.

Thời gian nặng nề trôi qua. Đám mây đen từ phương tây kéo đến đã che lấp ánh trăng hạ tuần. Tiểu Doanh từ từ cử động. Nàng mở mắt ra, đôi mắt đen lay láy khiến Vương Sinh run rẩy. Hắn gọi tên nàng :

— Doanh ơi, em Tiểu Doanh ơi ?

Nàng ngó hẳn chòm chim cười. Song nụ cười vụt tắt. Có lẽ nàng nhận ra kẻ cứu nàng là Vương Sinh. Chẳng nói chẳng rằng hắn cúi xuống, hôn bừa vào miệng nàng. Nàng không cưỡng lại, chờ hắn

hôn xong mới thì thầm :

— Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Như ngày như đại Vương Sinh tỏ tình :

— Trời đã run rủi tôi gặp Tiểu Doanh đêm nay. Tiểu Doanh ơi, em yêu anh không ?

Tiểu Doanh đã ngồi dậy, và bắt đầu mặc quần áo. Nàng mặc chậm rãi và bình thần, không quan tâm đến những tia mắt tặc lưỡi dục vọng của Vương Sinh. Nàng quay lưng nhờ hẳn kéo cái phệt-mơ-tuya quần đin. Vải quần còn ướt nên dính chặt vào da thịt. Nàng mặc y phục hẳn hỏi mà như thể khóa thân. Thật ra, nàng khóa thân hoàn toàn chưa khêu gợi bằng mặc quần áo ướt may chặt nich. Vương Sinh lóng còng kéo đi, kéo lại nhiều lần mới khít, Tiểu Doanh vỗ vai hắn, giọng êm ái như khói thuốc marijuana :

— Chào anh, Doanh về nhà !

Vương Sinh niu áo nàng :

— Em chưa nên về. Em còn mệt.

Nàng cười tươi rói :

— Đa tạ anh, em hết mệt rồi.

Nghe nàng xưng em, Vương Sinh rụng rời tứ chi. Hắn đứng sát vào người nàng, cánh tay vòng ra sau cổ nàng, rồi kéo nàng vào lòng, hôn nhẹ lên môi. Nàng gỡ ra :

— Đừng anh, người ta biết được thì chết.

Vương Sinh đáp lại bằng cái hôn dài hơn. Tiểu Doanh vẫn để yên cho hắn môn trôn. Vương

Sinh nói :

— Đề anh đưa em về.

Tiêu Doanh từ chối :

— Thôi, em tạt qua nhà Lê Hành, nhờ chú ấy đưa về tiện hơn. Vả lại, em cũng cần gặp chú Lê Hành.

Vương Sinh năn nỉ :

— Từ lâu anh mong đợi cơ hội được gần em.

Em nên ...

Tiêu Doanh gạt phắt :

— Đoàn Lợi có ác cảm sẵn với anh. Gặp anh đi với em, chồng em sẽ hành hạ em chết. Em về nhà. Giờ này, chắc chú Lê Hành còn thức.

Vương Sinh nhìn giữa mắt nàng :

— Em đừng tìm Lê Hành nữa, vô ích. Hắn đã chết.

Tiêu Doanh bưng mặt rên rĩ :

— Trời ơi !

Vương Sinh nói :

— Hồi nãy, Lê Hành rình anh ở bia rừng để hạ sát. Hành đeo mặt nạ nên anh tưởng là người lạ. Hạ độc thủ xong, gỡ mặt nạ ra anh mới biết. Em tha lỗi cho anh. Đó chỉ là một tai nạn, một lầm lẫn đáng tiếc.

Vương Sinh thở dài :

— Em đừng giận hơn nữa. Lê Hành chết còn hơn.

Tiêu Doanh quắc mắt :

— Anh giết em tôi mà còn cho là đúng nữa ư ?

— Rồi em sẽ hiểu. Vì Lê Hành tư thông với địch.

— Trời ơi chú Lê Hành là gián điệp ư ?

Vương Sinh gạt đầu :

— Phải, anh đã thu thập được bằng chứng. Dầu sao thì việc cũng đã lỡ. Anh định tìm hần, khuyên hần bỏ trốn thì hần lại phục kích mưu sát anh. Lê Hành là em cùng cha khác mẹ với em. Anh tin là thời gian sẽ giúp em quên được hần.

Đến lượt Tiêu Doanh thở dài :

— Tưởng hần chết oan, chứ nếu hần là tay sai của địch thì chết đáng đời. Nhưng em chỉ có thể tin anh nếu anh trưng ra tài liệu cụ thể.

Vương Sinh đáp :

— Anh tìm thấy trong túi Lê Hành một hộp diêm đựng những que diêm gãy phần nửa hoặc gãy một phần ba. Trong phòng hần còn có một tờ giấy viết bốn câu thơ lục bát như sau :

Diêm tôi gãy một phần ba

Phần vào Đà Lạt, phần ra Quảng bình

Chia phần diêm gãy với mình

Xa nhau, nhớ mãi: mỗi tình trăm năm

Tiêu Doanh nói :

— Em chẳng hiểu gì cả Anh giảng cho em nghe đi.

— Đó là mật khẩu liên lạc giữa Lê Hành và nhân viên địch. Có lẽ một người nói câu "Diêm

tôi gầy một phần ba, phần vào Đà lạt phần ra Quảng bình » thì người thứ hai đáp « chia phần diêm gầy với mình, xa nhau nhớ mãi mối tình trăm năm ».

Tiểu Doanh im lặng, hai người đi song song trên con đường xạc xào lá rụng. Xa xa vẳng lại tiếng beo gần rừng rợn.

Mùi thơm da thịt của Tiểu Doanh thuận chiều gió tạt vào mũi Vương Sinh. Bất giác hắn đứng lại, ôm ngang lưng nàng. Giọng nàng rên rỉ :

— Đừng... đừng anh.

Vương Sinh thở hổn hển :

— Anh yêu em quá.

— Em cũng vậy. Nhưng em suýt chết đuối nên còn mệt quá.

Vương Sinh thả nàng ra. Hai người lại dầm lên con đường đầy lá rụng. Đôi tình nhân tội lỗi đã tới khu rừng tre. Mùi măng non bay thoang thoảng trong không khí.

Chỉ một quãng đường nữa là đến ngôi nhà của vợ chồng Tiểu Doanh. Nàng đứng lại bảo Vương Sinh :

— Anh quay lại nhé. Gần đến nhà rồi. Em về khuya, thế nào Đoàn Lợi cũng rầy rà.

— Anh sẽ cho hắn bài học.

— Vương Sinh của em quên rằng Lợi là chồng em. Chồng có hôn thú hẳn hoi.

— Nghe nói em bị cưỡng hôn, Lợi mang quân về đánh ở miền xuôi và bắt được em. Em phải

kết hôn với hắn vì hắn dọa giết cả nhà.

— Anh nói đúng, nhưng dầu sao em cũng ăn nằm với Đoàn Lợi. Em không thể phản bội.

— Nhưng hắn đã phản Đảng.

— Điều đó, em không dám lạm bàn.

— Anh xin hỏi em một điều : em thật lòng yêu anh không ?

— Hừ, nếu không yêu tại sao lại có thể thân nhiên khi nghe tin giết Lê Hành ? Không yêu anh, tại sao dám hò hẹn với anh ?

— Xin lỗi em, anh quá yêu em nên sinh ra mù quáng. Anh sẽ đưa em về tận nhà, và anh sẽ hỏi tội thẳng Đoàn Lợi, chồng miến cưỡng của em, về tội phản bội.

— Em can anh. Đoàn Lợi đa mưu, túc kế lắm.

Vương Sinh cười sảng sặc :

— Anh chỉ nhắc bàn tay, phóng átemi là hắn xuống địa phủ. Đoàn Lợi chưa phải là đối thủ của anh, em đừng lo. Bây giờ. .

Nói chưa dứt câu, Vương Sinh bỗng ngưng bật và xô Tiểu Doanh ngã chúi xuống bụi rậm rồi nằm phủ lên trên. Một lưỡi dao sáng loáng từ trong bóng tối bay ra cắm phập vào thân cây trước mặt, trên đầu hai người nằm một gang tay. Sự chính xác này chứng tỏ kẻ phóng dao là thích khách đáng gờm.

Vương Sinh lẩn tròn một vòng rồi ngồi dậy dưới ánh trăng bàng bạc chiếu qua khe lá. Hắn bình

tĩnh chờ lưỡi dao thứ hai. Thì tiếng cười ngạo nghễ nổi lên :

— Gian phu, dâm phụ, tao đợi hai đứa mày đã lâu.

Tiếng cười đột ngột này làm máu Vương Sinh đông lại trong huyết quản. Hắn không ngờ Đoàn Lợi lại có mặt trong lúc này. Thật vậy, Đoàn Lợi bằng xương, bằng thịt, vừa hiện ra trước mắt Vương Sinh,

Đoàn Lợi người tròn, làn ria xanh ngắt lún phún trên mép, cặp mắt nhỏ li ti hấp háy dưới đôi lông mày thưa và mỏng, biểu hiện tâm tính gian xảo và độc ác. Hắn nhỏ khỏi bụi rậm, tay cầm con dao dài sáng loáng.

Tiêu Doanh chết lặng trước tiếng nói dấm dầu của chồng. Nàng đứng dậy, lão đảo vịn thân cây. Đoàn Lợi rit lên :

— Tiêu Doanh ? Bây giờ tao mới có dịp hiểu rõ tấm lòng chung thủy của mày. Tao không thể tha thứ cho mày. Đêm nay, mày phải chết.

Vương Sinh cười ngạo mạn :

— Dễ nghe quá nhỉ ? Anh tưởng trong tay có khí giới là giết được ư ? Lầm to. Đoàn Lợi chưa phải là đối thủ của Vương Sinh. Tốt hơn, anh nên tránh đường cho chúng tôi đi. Bắt đầu từ phút này, Tiêu Doanh không còn là vợ anh nữa. Không tin, anh thử hỏi nàng xem. Nàng đã thuộc về tôi. Đoàn Lợi ! Mặt tâm tội không muốn hại anh. Anh đừng

bắt tôi phải hạ độc thủ.

Vương Sinh nói bằng giọng vô cùng bình tĩnh. Hắn có đủ lý do để bình tĩnh vì Đoàn Lợi còn thua hẳn quá xa về võ thuật. Nhưng máu ghen tuông đã làm Đoàn Lợi mù quáng. Hắn gầm thét như con hổ bị thương :

— Mày đừng ngụy biện nữa, vô ích. Biết điều thì dơ tay, chịu tội. Bằng không, tao sẽ ném lưỡi dao này vào giữa ngực mày.

Tiêu Doanh, xen vào giọng van vỉ :

— Đoàn Lợi ơi, anh tha cho em. Em xin đời ơn anh trọn đời. Vương Sinh chưa làm gì em cả. Vì em, xin anh tha cho Vương Sinh.

Lời cầu khẩn của Tiêu Doanh làm hai gã đàn ông hăng máu thêm. Đoàn Lợi hươi lưỡi dao dưới ánh trăng :

— Thăng đốn mặt kia, quý xuống ?

Vương Sinh thét lên tiếng khai. Núi đá trong vùng dội lại tiếng khai rùng rợn của Vương Sinh. Vừa thét, Vương Sinh vờ nhẩy về phía Đoàn Lợi. Đoàn Lợi bước chéo sang bên hữu, chém xẹt lưỡi dao từ trên xuống dưới. Thế như đạo này có thể làm Vương Sinh sạt một mảng đầu và vai nếu tránh không kịp. Nhưng Vương Sinh đã uốn mình khi lưỡi dao sắp đến, và xô bàn tay phóng át emi.

Nhanh mắt, Đoàn Lợi thu dao về, đâm móc từ dưới lên trên theo quyền Thiếu lâm. Vương Sinh phải ngã ra sau mới thoát khỏi mũi dao ghê rợn.

Trong khi ấy, Đoàn Lợi tiến lên một bộ và vung dao đâm loạn xạ.

Đấy cũng là thế đánh dao của võ Nhật, cốt làm đối phương hoang mang. Lưỡi dao giả vờ đâm từ tả sang hữu, kỳ thật là từ hữu sang tả. Vương Sinh đứng yên, chờ mũi dao đi sát người mới nhích sang bên, rồi hạ bàn tay vào cán dao.

Đoàn Lợi rú lên rợn người, buông dao ra, rồi ôm cườm tay bị gãy, loạng choạng lùi lại. Vương Sinh bước theo, đá mạnh vào bao tử Đoàn Lợi. Nạn nhân bị lấy bụng rồi ngã gục vào gốc cây. Dàng điệu tào nhân, Vương Sinh bồi thêm đòn hiểm vào màng tang Đoàn Lợi. Kẻ thua trận nấc mấy tiếng ngán rồi ngoẹo đầu xuống, nước miếng trào ra miệng, pha lẫn máu tươi, cặp mắt đờ đẫn khép lại.

Không cần cúi xuống, Vương Sinh biết là Đoàn Lợi đã chết. Tư nãy đến giờ, Tiểu Doanh lặng lẽ theo dõi cuộc quần thảo giữa hai người đàn ông. Khi Đoàn Lợi ngã xuống và cất tiếng kêu «Tiểu Doanh» một cách thảm thiết, nàng nhún vai và nhìn ra chỗ khác. Vương Sinh đá xác Đoàn Lợi :

— Thế là xong. Đoàn Lợi không còn ghen tuông được nữa.

Tiểu Doanh, giọng lo sợ :

— Đoàn Lợi là nhân viên cao cấp, người ta biết được thì chúng mình bị nguy.

Wương Sinh cười :

— Em đừng ngại, anh đã quen với thủ đoạn bớ tri. Đành rằng Đoàn Lợi là yếu nhân, nhưng em đừng quên anh cũng là thủ lĩnh quan trọng trong R. Hơn thế, anh lại phụ trách điệp báo, một ngành có thế lực. Lát nữa, đưa em về nhà, anh sẽ trở lại đây mang xác Đoàn Lợi lên tận đỉnh núi đối diện với suối Krê. Mọi đêm, Đoàn Lợi thường trèo lên núi và đứng trên phiến đá hình vương để quan sát địa thế toàn mặt khu. Anh sẽ bớ tri cho hắn trượt chân ngã lăn lông lốc từ trên đỉnh xuống lưng chừng núi.

Tiểu Doanh đã đến sát người Vương Sinh. Hắn ôm ghi lấy nàng và hôn lên môi. Tiểu Doanh ngửa mặt ra, môi he hé như nụ hoa hàm tiếu. Nàng quàng tay ra sau lưng hắn, móng tay dài của nàng móc sâu vào da thịt khiến hắn chảy máu. Toàn thân nàng rung rung trong giây phút khoái cảm như người bị sốt rét.

Wương Sinh quên cả thực tại. Hắn bế Tiểu Doanh hai mắt nhắm nghiền đặt nàng xuống bụi rậm bên cạnh thi thể còn nóng hổi của Đoàn Lợi. Tiểu Doanh mở mắt ra trong cử chỉ chờ đợi. Vương Sinh rùng mình nằm xuống.

Ánh trăng đã lảng ra chỗ khác, khu rừng chìm vào bóng tối hoang vắng. Hai người vừa nghe tiếng chim lạ kêu oang oác bên giòng suối rì rầm. Ban đêm dọc biên giới cũng chưa đầy bí mật như Tiểu Doanh, người góa phụ tìm yêu bên cạnh

thi thề của chồng. Tuy nhiên, nếu Đoàn Lợi sống lại và nhìn xuyên qua màn tối thì sẽ thấy nàng cau mặt lại, mắt tóe ra tia lửa thù hận.

**

Đoàng, đoàng, tacata, tacata...

Văn Bình buồng Hoàng Hoa vờ khâu cạt bin trên xe cam-nhông. Nhanh như cắt, chàng nạp đạn kêu soạch.

Hoàng Hoa cười ròn :

— Đại tá làm gì thế ?

Văn Bình nhìn Hoàng Hoa bộ điệu sững sờ :

— Xuống xe để chiến đấu chứ còn làm gì nữa?

Hoàng Hoa cười to hơn :

— Ô, đại tá ủa em chưa biết sao? Đó là những tràng đạn mà tiểu đoàn 53 đóng dọc biên giới bắn tiếp chúng ta. Bắt đầu từ quãng đường này, chúng ta đã vượt khỏi vương quốc Lào và tiến vào Miền Nam Việt nam. Họ bắn ai phát súng trường và hai tràng tiểu liên để báo hiệu. Và bên ta sẽ đáp lại bằng một băng tiểu liên và ba phát súng trường.

Hoàng Hoa nói vừa dứt thì tiếng súng nổi lên Tacata... đoàng... đoàng.., đoàng. . .

Bỗng Hoàng Hoa nắm vai Văn Bình, giọng ngạc nhiên :

— Anh đã vượt biên giới lần thứ ba tại sao chưa biết thói quen chào nhau bằng súng ?

Văn Bình lạnh toát người. Chàng cố cười rất tươi :

— Hừ, anh cũng chẳng nhớ là đã vượt biên giới mấy lần rồi nữa. Mấy năm nay, anh sống ở ngoại quốc nên quên hết chuyện ở nhà.

— Anh hoạt động tại đâu ?

Văn Bình thuật lại tiểu sử của đại tá Tùng Liêm mà chàng học thuộc trong hồ sơ của ông Hoàng :

— Anh ở Pháp được hơn hai năm tui được thuyên chuyển sang Mạc tư khoa.

Hoàng Hoa ngược mắt nhìn chàng :

— Con gái Ba lê chắc đa tình lắm anh nhỉ ?

— Còn phải nói. Đêm đêm, coi nhảy thoát y thì tuyệt. Nhưng xét ra vẫn chưa tuyệt bằng những ngày đêm ngồi trong cam-nhông với em, và ngắm em sau cái áo thun mỏng dính.

Hoàng Hoa vòng tay trước ngực, như muốn che thân thể gần như lỏa lồ, giọng nũng nịu :

— Bắt đền anh đấy.

— Ừ, đền anh đền cho.

Văn Bình kéo Hoàng Hoa lại. Nàng rúc đầu vào lòng chàng:

Một quán nhân mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai kiểu Trung cộng, đeo ba-lô kết dây lá nguy trang, ló mặt vào sau xe :

— Kính chào đại tá. Đã đến nơi. Xin đại tá xuống xe.

Đoàn còn voa dừng lại bên bờ một vực sâu. Bên hữu là vách đá cao ngất, tưởng như có thể lên tới tận trời, còn bên tả là vực rộng mênh mông,

phía dưới cây cối xanh rì. Giờ đây Văn Bình mới hiểu tại sao phi cơ thám thính bay ngày đêm dọc biên giới mà thỉnh thoảng mới tìm ra đoàn xe chở hàng của địch. Vách núi đã che con mắt quan sát của hoa tiêu.

Hoàng Hoa khoác vào mình bộ binh phục đại quân rộng thùng thình. Tuy vậy, nàng vẫn chưa mất hết vẻ khêu gọi, Một trung úy quân đội Miền Bắc đeo phù hiệu cờ đỏ sao vàng trên ve áo đứng nghiêm chào Văn Bình. Chẳng chào lại bằng cử chỉ lơ đãng và trích thượng. Dầu sao chàng cũng là đại tá có thể lực trong bộ Tổng Tư Lệnh, biệt phái từ Hà nội tới.

Viên trung úy nói :

— Thưa, bắt đầu từ địa điểm này, xin đại tá đi bộ.

Văn Bình hỏi :

— Bao lâu nữa thì tới ?

— Thưa, độ một ngày đường.

Ba quân nhân lực lưỡng đeo hành lý của Văn Bình lên vai. Ngoài Hoàng Hoa ra, một trung đội võ trang bằng cạt bin và dao quắm, lựu đạn, được cử theo hộ vệ.

Rời đường mòn Hồ chí Minh, đoàn người tiến vào hang đá. Bên kia núi là rừng Những cánh rừng rộng bát ngát, dường như từ bao năm nay con người chưa đặt chân tới. Mở đường là một người thiếu số, nói tiếng Việt trợ trợ. Hắn không

nhếch mép khi được giới thiệu với Văn Bình Quán trên người cái khố bằng vải đen, tay khoa con dao dài, nhọn hoắt, chân dận giép cao-su Bình-Trị-Thiên — loại giép làm bằng vỏ lốp xe hơi — hẳn nhanh nhẹn phát cây cối ngã rạp xuống.

Con đường xuyên rừng này đã có từ trước, tuy nhiên Văn Bình có cảm tưởng là từ lâu không được xử dụng nên cỏ dại và cây leo mọc đầy. Tới nhiều quãng, đoàn phải dừng lại dọn dẹp hàng giờ.

Hoàng Hoa đi trước, dáng thoăn thoắt chứng tỏ nàng đã quen thuộc với đời sống cán bộ giao liên. Ngắm phía sau khiêu khích của nàng, Văn Bình cũng đỡ buồn tẻ. Nếu nàng may mắn sang Âu châu, người ta sẽ phải mời nàng vào múa nhảy trong các hộp đêm vì mỗi bước đi của nàng là một bước khiêu vũ không phải thứ khiêu vũ thủ cựu mà là rốc-an-rôn đa tình.

Trời dần dần tối.

Đoàn trưởng ra lệnh cho toàn thể đứng lại. Lều vải được dựng lên giữa rừng, binh sĩ loay hoay đốt lửa sũa soạn cơm tối. Văn Bình nằm dài trên cỏ, Hoàng Hoa quý bên, xoa nắn thớ thịt và khớp xương cho chàng Nàng lam tròn bôn phận cần vụ một cách ngoan ngoãn và trung thành, còn ngoan ngoãn và trung thành hơn vợ ở nhà nữa.

Chợt một hồi tù-và nổi lên. Hoàng Hoa lắng tai nghe rồi nói :

— Đội thám mã tới đón.

Văn Bình ngồi yên, không đáp. Bữa cơm tối được dọn ra dưới cây lim lớn, ba người ôm không xuề. Đội thám mã mới đến gồm 3 người. Chỉ huy là một thanh niên trạc 40, người gầy, mặt đầy vết sẹo bằng dao. Vừa thấy Văn Bình, han reo lên :

— Tùng Liêm !

Nhờ ánh lửa leo lét không ai nhận thấy vẻ băn khoăn trên mặt Văn Bình. Gã đàn ông lạ xưng hô thân mật như vậy, tất phải là bạn của Tùng Liêm. Cuàng mỉm cười, nói một câu vô thưởng vô phạt :

— Chào anh.

Gã đàn ông lạ mặt nói to :

— Đại tá quên tôi rồi sao ? Tôi là trung úy Bằng Chinh, từng chiến đấu dưới quyền đại tá tại mặt trận Triều Tiên. Đạo này đại tá đổi khác nhiều quá.

Văn Bình có cảm giác như vừa bị mũi tên cắm phập vào ngực.

Bằng Chinh há hốc miệng nhìn Văn Bình, Văn Bình cười :

— Anh không nhận ra tôi ư ?

Bằng Chinh nói :

— Thưa vâng. Đại tá khác xưa nhiều quá. Mặt mũi đã khác, cả lời ăn, tiếng nói cũng khác,

Văn Bình miên man suy nghĩ. Bằng Chinh quả

là chương ngại vật vô cùng nguy hiểm. Song, loại trừ hẳn bằng cách nào ?

Ánh lửa đã tàn gần hết. Rừng khuya chìm dần vào yên tĩnh. Văn Bình dựa lưng vào gốc đại thụ, phì phèo thuốc lá. Bằng Chinh đã chui vào lều vải.

Giữa những tiếng ngáy o o, Văn Bình nhận ra hơi thở nhẹ nhẹ của Hoàng Hoa. Nàng nằm dài trong bóng tối dày đặc, bên cạnh bụi hà thủ ô, một thứ cây dùng làm thuốc. Mùi thơm hà thủ ô quyện lấy bầu không khí trong sạch ban đêm. Hoàng Hoa đắp ngang bụng cái chăn len mỏng màu vàng, mặt nàng ngoảnh về phía chàng.

Chàng đứng dậy, rón rén đi về chỗ Hoàng Hoa.

Văn Bình ngồi xuống, vuốt ve làn tóc mềm mượt. Rồi chàng cúi xuống hôn má. Thốt nhiên, Văn Bình cảm thấy trong lòng chứa chan tình ái.

Bếp lửa đã tắt ngúm.

Tướng Hoàng Hoa ngủ say, Văn Bình mở lều vải nằm xuống. Lều vải này được căng riêng cho chàng. Chàng cố ngủ, nhưng không sao chợp được mắt.

Chắc hẳn linh giác đã báo cho chàng một chuyện khác lạ. Chàng ngồi dậy trong bóng đêm u uất, vén cửa lều vải, nhìn ra ngoài. Sương muối bao phủ trắng xóa cảnh vật, đứng cách nhau gang tay cũng không nhìn được mặt nhau.

Văn Bình rút khẩu súng lục ném vào đồng ba-lô quần áo. Chàng có thói quen ghét dùng vũ khí.

nhất là võ khí gây tiếng ồn lớn. Chàng vốn thích những cuộc thanh toán im lặng, bàn tay siết họng đối phương, rồi bóp chặt dằm, chặt dần... Cho tới khi đối phương nằm lịm trên đất, từ từ sang thế giới bên kia.

Văn Bình đứng yên một phút, mắt và mũi mở rộng để tìm phương hướng. Chàng căn cứ vào mùi hương hà thủ ô để quan sát và sắp đặt kế hoạch hành động. Xa xa vẳng lại một tiếng kêu quái đản. Đi rừng nhiều lần, Văn Bình biết là tiếng chim bàng, một loại chim đen sì, chỉ cất tiếng kêu khi có người chết.

Dầu nổi tiếng bình tĩnh, Văn Bình cũng rùng mình. Con chim bàng vô hình tiếp tục kêu oang oác trong đêm khuya âm đạm. Văn Bình thêm khởi Sa lem song không dám hút. Đôi giày cao su của chàng dạn trên nền cỏ rừng ướt đẫm sương đêm.

Đến cây lim lớn, Văn Bình đứng lại. Ngũ quan tinh tế của chàng không thể lầm. Chàng vừa nghe tiếng sột soạt. Có thể một con thú núp trong bụi rậm, chờ cơ hội nhảy ra, kiếm mồi. Song, cũng có thể...

Chàng không muốn nghĩ gì thêm nữa. Tiếng sột soạt mỗi lúc một rõ. Rồi tiếng chân người. Chàng lùi lũi đi theo. Một phút sau, tiếng chân người mất hút. Vạn vật trở lại yên tĩnh.

Lặng nghe một lát, không nghe thấy tiếng động nào khác. Văn Bình tiến về phía liều vải của Bằng Chinh. Bằng Chinh nằm một mình trong lều

cứng giữa khu rừng tre rậm rạp, trên sườn đồi tạoai thoải.

Tiếng sột soạt lại nổi lên.

Khi đèn trước lều chàng không còn nghe tiếng sột soạt nữa. Chàng cố nhìn xuyên màn sương, nhưng chẳng thấy gì. Chàng biết ngoài chàng ra còn một người khác lang vãng gần lều vải của Bằng Chinh. Người lạ là ai? Tìm Bằng Chinh làm gì? Hay người lạ là Bằng Chinh? Và Bằng Chinh rời lều vải ban đêm đi đâu? Nhiều nghi vấn quay cuồng trong óc Văn Bình. Trong hiện tại, chàng chưa trả lời được câu hỏi nào.

— Chết tôi rồi!

Tiếng kêu của Bằng Chinh vừa cất lên. Tiếp theo là tiếng huỳnh huých. Văn Bình chạy vội tới. Bằng Chinh thét lên thảm thiết:

— Trời ơi, người ta giết tôi!

Văn Bình nghe tiếng dao đâm vào da thịt, rồi tiếng máu ông ọc tuồn xối xả. Văn Bình lơ mơ thấy một người nằm dài trên đất.

Đèn đuốc từ phía đước thấp sáng trưng. Văn Bình vội rút vào bóng tối. Chàng trở về lều, kéo chăn lên tận mắt, giả vờ ngủ. Khu rừng tràn ngập tiếng người nói ồn ào. Đống lửa đước đốt lại Hoàng Hoa hốt hoảng chạy tới:

— Chuyện gì thế?

Văn Bình lắc đầu:

— Không biết.